

възлизало на десетки хиляди. Освенъ въ Римъ, имало голѣми държавни монетарници и въ провинциитѣ. Така, една много голѣма монетарница отъ края на 3 в. сл. Христа имало и въ София.

Най-първитѣ монети нѣматъ хубавъ външенъ видъ. Тѣ сж съ неправилна форма и груби изображения. Но отъ 5 в. преди Христа насамъ монетитѣ ставатъ истински творения на изкуството, и тѣхната красота остава ненадмината и до днесъ. Ако ни попадне нѣкоя такава стара монета, ние не можемъ да не спремъ погледа си

Монета на гр. Аполония (Созополъ)
(V в. пр. Хр.).

съ най-голѣма радостъ и да не се очудваме на изящната изработка. По това време сж дѣлбали монети и печати най-видни художници и скулптори. Когато единъ гравьоръ (печаторѣзачъ) си спечелвалъ име на добъръ работникъ, той не оставалъ да работи само въ своя градъ. Той ходилъ да прави печати и на други държавици. Много градове иматъ красиви монети, но ненадминати по своето изящество и съвършенство сж сребърнитѣ голѣми монети на Сиракуза отъ V вѣкъ, правени отъ гениалнитѣ гравьори Евенетъ и Кимонъ. Самитѣ печаторѣзачи виждали своитѣ монети като истински художествени произведения и сложили подписа си на тѣхъ покрай имената на отговорнитѣ чиновници. Най-хубави сж монетитѣ, които на едната страна иматъ образа на нимфата Аретуза, а на другата — колесница теглена отъ 4 коня, надъ която стои богинята на победата и хвърля вѣнецъ къмъ кочияша. Тѣ се броятъ между най-скъпитѣ, затова и често се имитиратъ.

По късно, заедно съ упадъка на изкуствата, постепенно се влошавалъ и видътъ на монетитѣ. Интересно е, че въ Гърция печаторѣзачитѣ били на голѣма